

5. fejezet - A gyűlés

Az Odúba visszatérve finom, meleg vacsorával várták őket. Hermione spontán, nyakbaugrós örömkítőre kissé zavarba hozta Ront, de ezúttal szorosan átkarolta a lelkes kis boszorkányt és nem eresztette el jó sokáig. A gratulálók gyűrűjében azonban szerencsére mindez senkinek sem tűnt fel.

Este, az ünnepi vacsora után végre körülülték a rejtélyes levelet. Két társa egymás mellett gubbasztva, izgatottan leste Harryt, amint nevét kimondva bonyolult mozdulatot ír le a pálcájával. Egy lila villanás kíséretében egyszerre csak eltűnt a ragyogás, és ő megilletődötten bontotta fel a borítékot.

„Kedves Harry!

Ezeket a sorokat még a tanévnyitó előtt írom, és félelemmel tölt el a tudat, hogy sokak számára végzetes év vár ránk. Szinte biztos vagyok benne, hogy az idej tanév folyamán bekövetkezik a halálom. Nagy valószínűséggel te sokkal többet tudsz ennek körülményeiről, mit jelen pillanatban én. Csak sejtem, hogy Draco Malfoy, vagy Perselus Piton keze által távozom majd az élők sorából. Más esetben mágikus baleset is érhet, bár ennek nem szabad így történnie. Reményeim szerint a második változat válik valóra, és így egy fiatal lélek nem követ el visszafordíthatatlan baklövést.

Szerettem volna többet törődni Veled, minél több segítséget nyújtani Neked a felkészülésben, és amíg lehet levenni a válladról az óriási terhet, amit a sors rád mért.

Igyekszem a tanév során mindezekből a lehető legtöbbet megvalósítani, bár a múlt elmaradásait már nem pótolhatom. A jelenlegi helyzetben csak néhány jó tanáccsal szolgálhatok, amelyek útmutatást nyújthatnak számodra tennivalóiddal kapcsolatban. Kérlek, fontold meg, és mindig tartsd szem előtt őket!

Tizenhét éves korodig minden körülmények között élj a védelemmel, amelyet édesanyád családjának háza biztosít számodra! Bár sok rossz emléked fűződik hozzájuk, szeretnék az utolsó pillanatig biztonságban tudni Téged ott.

Ugyanez okból kifolyólag mindenképpen folytasd és fejezd be az iskolát! A Roxfort falai között mindig otthonra, védelemre, tudásra, jó tanácsra és barátokra lesz majd. Minerva mindenben támogatni fog a továbbiakban is, erről kezeskedem. Az irodám melletti magánkönyvtár is rendelkezésedre áll, ő majd megmutatja, hol találsz.

A legeslegfontosabb azonban, hogy bármeddig is jutottunk el együtt, most egyedül kell folytatnod a kutatást! Hermione Granger és Ronald Weasley bizonyára támogatást és segítséget nyújtanak majd ebben. A kisasszonynak különleges érzéke van a megfelelő könyvek és források használatához, a vörös hajú fiatalember pedig a legelszántabb hű barát, akit valaha láttam. Büszke lehetsz rájuk.

A küldetés szempontjából elengedhetetlenek a hiteles információk Voldemortról és szándékairól. Legfőltettebb titkodat, a küldetésed titkát ne add ki óvatlanul! Ennek érdekében, magasabb szintű oktatásra is szükséged lesz, például az okklumencia területén. Csak egyetlen személy lehet ebben hatékonyan a segítségedre, bármennyire is nem kedvelitek egymást: Perselus Piton. Akármilyen történe is, bízz benne úgy, mint én teszem! Az életemet is rábíznom. Egyszer bizonyára megérted majd, mire alapoztam mérhetetlen bizalmamat, de ennek az idejét, csak ő szabhatja meg.

Büszke vagyok Rád, és arra, hogy mindig hű voltál az iskolához és hozzám egyaránt. Beléd vetem minden reményemet abban a hitben, hogy sikerül véghezvinned a legfontosabb feladatot világunk békéjének megmentéséért.

Gondoskodtam róla, hogy a Főnix Rendje mindenben támogasson, de nem fognak kérdezni tőled semmit. Azonban mindenképpen kérj segítséget, ha szükséged van rá!

Szerettem volna, ha boldog életet élhetnél, és bízom benne, hogy ennek is eljön egyszer az ideje.

Őszinte és szerető híved:

Albus Dumbledore”

Harry tenyerébe hajtotta fejét, és barátai felé nyújtotta a levelet. Amíg elolvasták, csak ült magába roskadva. Ezt meg kell emésztenie.

- Nem tudom felfogni... Nem értem... - Felnézett. A másik kettő is az olvasottakon gondolkodott. Végül Hermione szólalt meg először.

- Szerintem szót kellene fogadnod Dumbledore-nak... már ami az iskolát illeti. Gondold meg. Lehet, hogy McGalagony hajlandó elengedni minden hétvégén, vagy akár magántanulók is lehetnének, és akkor csak vizsgázni kell az év végén. Ron még úgysem merte elmondani, hogy abba akarja hagyni az iskolát...

Ron képe a hajánál is vörösebben izzott.

- Anya mindig ideges az esküvő miatt, még nem volt alkalmam szóba hozni...

- Még gondolkozom rajta, mit teszek. Ne haragudjatok... Aludjunk rá egyet.

Eldőlt az ágyon, és a fal felé fordult. Nemsokára hallotta az ajtó csukódását. Nyomasztó érzésekkel merült álomba.

Másnap Harry egy szót sem ejtett a levél tartalmáról. A Weasley család nem mert rákérdezni, ő pedig szégyellte, hogy nem mondhat nekik semmit róla. A reggelinél érkezett egy iskolai bagoly, Ginny RBF eredményeivel, amelyek kiemelkedően jók voltak. Édesanyja örömeiben ünnepnek kiáltotta ki az egész napot, így a lánynak kivételesen nem kellett egész nap a konyhában segédkeznie az esküvői felhajtásban. Ginny nagyon boldog volt, Harry pedig büszke volt rá, és azonnal gratulált neki. Talán egy kicsit tovább ölelte, mint illett volna, és utána nagyon nehezebb esett távolabb lépnie tőle. Örült, hogy ma sokkal több időt tudnak majd együtt tölteni, mert egész napos kviddicsezést terveztek.

Ebédnél újabb bagoly érkezett a Roxfortból, Minerva McGalagony üzenetét hozva. Ma estére, rendkívüli gyűlésre hívta össze a Főnix Rendjének tagjait. A fiatalok nagyon izgatottak lettek. Sejtették, hogy az igazgató úr levelei állhatnak a dolog háttérében. Mindez még a kviddics meccsre is rányomta bélyegét, pedig a nemrég érkezett Fred és George is csatlakozott hozzájuk. Ők is a gyűlésre jöttek, bár ez nem nagyon látszott rajtuk. Amióta a házban tartózkodtak, feltűntek tárgyak mindenütt, és lépten-nyomon furcsa dolgok történtek. Hiába lettek a Rend legfiatalabb tagjai, ettől még nem nőtt be a fejük lágya.

Ginny haja például egész nap kék volt, Ron fél órán át csak ugatni és morogni tudott meg csúnyákat mutogatni a bátyjainak. Hermione pedig kinyitott egy *véletlenül* otthagyt lexikont, amibe tüsszentőport szórtak, így a nap további részében tőle visszhangzott a ház. Mindennek a tetejébe, Mrs. Weasley mérhetetlen megbotránkozására a ház ünnepi díszei átmenetileg virágok helyett paradicsomokká változtak.

Estére rengeteg vendég érkezett. Mindenhol varázslók és boszorkányok hemzsegték. Minden ismerős rendtag és több számukra eddig ismeretlen varázsló és boszorkány is megjelent. Ron, Hermione, Ginny és Harry a gyűlés kezdetétől az emeleten kuksoltak. Mióta az ikrek a Rend tagjai lettek, mindig volt páncélozó bűbáj az ajtókon, ablakokon, így egy csepp információ sem jutott el hozzájuk. Már fél órája tartott a megbeszélés lent, amikor Remus Lupin kopogtatott be az ajtón.

- Harry, gyere le légy szíves! McGalagony professzor kért meg, hogy szóljak.

- Felveszik a Rendbe? - pattant fel Ron izgatottan, bár egy árnyalatnyi irigység is bujkált a hangjában.

- Azt nem hiszem, de van, ami rá is vonatkozik.

- Szeretném, ha a többiek is jönnének - nézett a férfi szemébe kérlelően Harry.

- Ron és Hermione ellen nem hiszem, hogy bárki szólhatna, de Ginny még kiskorú, és az édesanyja azt hiszem, nem örülne.

Ginny durcásan, vöröslő arccal felpattant, és kirohant. Csak a lányszoba ajtajának hangos dörrenését hallották.

Lupin nyomában beléptek, a valószínűleg tértágító bűbájjal megnövelt étkezőbe, ahol most meglepően sokan összezsúfolódtak.

- Jó estét! - fordult feléjük a tanárnő, és a legalább két tucat ember a helyiségben.

- Csak Harryt hívták! - pattant fel ingerülten Molly Weasley, és már nekikészült, hogy kiterelje Ront és Hermionét az ajtón.

- Szeretném, ha a barátaim maradhatnának - kérte Harry. - Bármiről is van szó, amiről tudnom kell, ők is hallhatják.

- Rendben - felelte összeszorított szájjal a professzor. - Foglaljanak helyet! Csak azt mondom el, ami feltétlenül magukra tartozik.

Minerva McGalagony mély levegőt vett, és belekezdett.

- Albus Dumbledore mágikus végakarata szerint én veszem át ideiglenesen az iskola, és véglegesen a Főnix Rendjének vezetési feladatait. Levelében külön is kiemelte azonban, hogy önnek Potter, és bizonyos mértékig a barátainak is, engedményeket kell, hogy tegyen mindkét területen. Természetesen csak abban az esetben, ha igényt tartanak rá. Bár magyarul nem szolgált, és megtiltotta, hogy faggassuk a céljairól, az igazgató úr bölcsességébe vetett feltétlen bizalmam azt követeli, hogy tegyen így. Ezeket a lehetőségeket tudom nyújtani:

Hétvégenként a megfelelő óvintézkedések esetén elhagyhatják a Roxfort területét, abban az esetben, ha ezt előre bejelentik nekem.

Nem kötelező este meghatározott időben a hálókörletbe visszatérniük, bárhol tartózkodhatnak a kastély területén, ha ezzel nem zavarják másokat és nem okoznak feltűnést.

Kivételes esetekben ideiglenesen felmentést kaphatnak a tanórák látogatása alól, de az év végi vizsgák alól természetesen semmiképpen.

A teljes Roxforti Könyvtár minden részlege a rendelkezésükre áll, bármikor használhatják, beleértve Dumbledore professzor magánkönyvtárát is.

Mrs. Weasley szörnyűlködve felsikoltott és összezsápta kezeit.

- Na de Minerva!

- Ez Albus akarata Molly! Biztos vagyok benne, hogy jó oka volt így intézkedni.

Az asszony feldúltan toporgott, és várható volt, hogy ennek még lesznek következményei.

- Köszönjük tanárnő! - Harry először szóhoz sem jutott a megdöbbenéstől. Lassan összeszedte magát, és végre meghozta a végleges döntést, amin tegnap óta rágódott. - Elfogadjuk a felajánlást, és ebben az esetben mind a hárman visszatérünk az iskolába és folytatjuk a tanulást.

- Ebben az esetben!? - hápogott Mrs. Weasley, és vadul csapkodni kezdte az amúgy is tiszta asztalt egy konyharuhával.

- Ami a Főnix Rendjét illeti, számomra érthetetlen módon a lelkekre kötötte az igazgató úr, hogy mindenben támogassuk önt. Ha bármiben segítségre szorulnak, megteesszük, ami tőlünk telik. A Sötét Nagyúrral kapcsolatos konkrét információkról pedig - ha lesznek ilyenek egyáltalán -, tájékoztatjuk.
- Köszönjük a támogatást, de csak nagyon indokolt esetben fogjuk igénybe venni.
- Örülök, hogy mégis az iskola mellett döntött, Potter. Gondolom, ezt a barátai is értékelik - pillantott a láthatóan megkönnyebbült lányra.

- Később a szobában ülve, miután megbeszélést a történetek, azon tanakodtak, mivel tudnák Ginnyt megvigasztalni.
- Szegény Ginny! Mindenből kimarad, még nem is varázsolhat itthon, és ráadásul még mi is titkolózunk előtte... - Harrynek lelkiismeret-furdalása volt a dolog miatt.
 - Legalább biztonságban lesz! - vágta rá Ron. - Ne tudd meg, mit élt át az egész család, amikor másodévből majdnem odaveszett a Titkok Kamrájában... Rettenetes volt.
 - Ebben igazad van, én is féltém őt.
 - Fiúk, nekem volna egy ötletem. Mi lenne, ha készítenék néhány karkötőt, vagy valami mást, amit mindig magunkon tudunk tartani, de nem feltűnő. Próteusz-bűbájjal megoldható lenne, hogy segítséget hívhassunk, vagy jelzést adhassunk egymásnak, bárhol vagyunk is. Hasonló lenne a D.S. érméihez, csak elsősorban segítségkérésre lenne alkalmas.
 - Hol segít ez Ginny? - nézett a lányra kételkedve Ron, és látszott, hogy erősen próbál rájönni a megoldásra.
 - Neki is adhatnánk egyet. Amikor elhagyjuk az iskolát, ő lenne az a biztos pont, aki baj esetén értesíteni tudja a Rend tagjait, vagy bárkit az iskolából.
 - Így neki is fontos szerep jutna anélkül, hogy a titkokba be kellene avatnunk, vagy veszélynek tennénk ki! Nagyon jó! Hermione, zseni vagy! Biztosan örülni fog!
- Ginnyt máris sokkal jobb kedvre derítette az a tény, hogy a többiek is visszatérnek a Roxfortba. Az, pedig teljesen felvillanyozta, hogy ő is a nagy terv részese lehet. Harry felszabadultan gyönyörködött a lány boldog mosolyában. Most, hogy ennyi támogatást érzett a háta mögött, valamivel derűsebbnek látta a jövőt.